

Chàng luật sư và cô nhóc

(truyenngan.com.vn) - Em thích anh nhiều lắm. - Tôi cúi gằm mặt, lý nhí thốt ra câu ấy, suýt thì bật khóc.

- Em bảo cái gì cơ???

Văn phòng luật sư

Tôi chăm chú nhìn anh.

- Mình hãy xây một ngôi nhà trên đỉnh núi và nuôi thật nhiều bò sữa . Em sẽ pha café cho anh mỗi sáng và ngồi nhìn anh đọc sách. Mình sẽ sống thật hạnh phúc anh nhé :”> Anh ngưng công việc đang làm, quay sang nhìn tôi rồi bật cười

- Em đang mơ mộng gì thế :D Anh còn chưa muốn lấy vợ đâu.

Rồi cứ thế anh ôm bụng cười ngặt nghẽo mà không để ý rằng mặt tôi đang nghệt ra.

- Vậy là anh từ chối em hả??? - Tôi vờ đóng đồ đạc trên bàn bỏ vào túi xách rồi lao ra khỏi văn phòng, - Em nghỉ việc, lần này là nghỉ thật đấyyyyyy - Này, lại gì nữa đây?? - Anh giả vờ nói chuyện nghiêm túc, cố gắng để không bật cười.

- Em xấu hổ quá, không muốn nhìn thấy anh nữaaaaaa.

Thế rồi tôi phi ra khỏi văn phòng, anh thậm chí còn không thềm nói gì đó giữ tôi lại .=.

Tôi và anh quen nhau từ hồi tôi còn là sinh viên năm nhất, anh năm cuối. Ngay từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã đổ cái rầm trước nụ cười còn lấp lánh hơn cả nắng của anh ^^ Rồi chúng tôi trở nên thân thiết khi cùng tham gia một tổ chức tình nguyện, khi ấy anh là chủ nhiệm, còn tôi là “thư kí”, là cánh tay phải đắc lực của anh. Cho đến khi anh ra trường, mở văn phòng luật sư, tôi vẫn làm “thư kí” cho anh, giúp anh những việc lặt vặt ở văn phòng.

Dù bận rộn với việc học ở trường, tôi vẫn sắp xếp thời gian đến văn phòng, chỉ để được nhìn anh chăm chú làm việc ở một khoảng cách rất gần. Tôi thích tỉ mỉ pha café cho anh: nước vừa đủ nóng, 2 thìa café và rất nhiều sữa tươi. Tôi sẽ ngồi thật gần anh để hít hà hương café thơm lừng, để nhìn anh nhấp ngụm café rồi thầm nghĩ “Hẳn là café mình pha rất ngon”. Khi ấy anh sẽ nói “Muốn biết vị nó thế nào thì uống thử đi”. Tôi sẽ lắc đầu ” Không, em chỉ thích pha café cho anh và thích hương thơm của nó ngập tràn khắp căn phòng thôi”. Anh sẽ cười. Và nụ cười ấy sẽ làm tôi chạnh choáng như bị say..cafe ^^

Tôi nghỉ được vài ngày, không chịu nổi, nên lại đến văn phòng. Tôi vừa đẩy cửa bước vào thì anh ngẩng lên: - Sao bảo là nghỉ việc? Mới có 2 ngày mà đã thấy nhớ anh rồi à?? - Anh phá lên cười.

Tôi gân cổ lên

- Em cũng định thế đấy. Nhưng nghĩ lại, không có em ai pha café cho anh, văn phòng bừa bộn không ai dọn, đồ đạc để đâu anh cũng không biết đường mà tìm nên em lại phải đến đây.

Anh cười ha hả “Thôi đi pha café đi”. Tôi vâng vâng dạ dạ rồi đi pha café và mang ra cho anh. Tôi thay nước cho bình hoa, dọn dẹp văn phòng, sắp xếp lại đồng giấy tờ cho gọn gàng. Chỉ mất một tiếng, tôi hoàn thành công việc đã đều đặn làm trong suốt 2 năm. Tôi ngồi chống cằm mơ màng nhìn anh.. Chẳng biết điều gì trên khuôn mặt anh lại có sức hút mạnh mẽ với tôi đến thế.. Tôi có thể im lặng hàng giờ để nhìn anh. Và anh thì không bao giờ thắc mắc về hành động kì lạ đó của tôi hay tỏ ra khó chịu. Thi thoảng, anh sẽ ngừng công việc đang làm, nhìn tôi một cái rồi cười. Lúc ấy, tôi cũng sẽ hạnh phúc mà cười tí mắt lại.

- Hôm nay không có việc gì để em làm đâu. Ngồi đọc sách rồi lát xong việc anh dẫn đi ăn nhé .Tôi gật gật đầu, cầm quyển sách trong tay đọc đọc vài trang rồi lăn ra ngủ ngon lành =.=

Tại quán ăn Hàn Quốc

- Oppa, tôi nói với anh bằng giọng ngọt ngào nhất có thể, cho em gọi món này nhé, món này, món này và cả món này nữa nhé :”> - Ủ, em gọi thêm nữa đi. Gọi những món mà em thích đấy.

Tôi nheo mắt, giả vờ nhìn anh bằng ánh mắt đầy nghi ngờ:

- Anh mới trúng số ố ố à? Hay anh làm gì có lỗi với em đây???Sao hôm nay lại không cần nhắn “Em ăn nhiều thế anh làm gì có tiền mà trả?” ???

- O, cái cô này, tốt với cô, chiều cô thế mà cô cũng thắc mắc. Thế thôi không ăn nữa nhá.

Tôi cười toe toét, vỗ vỗ vào tay anh “Thôi mà, thôi mà”

Các món lần lượt được bưng ra. Tôi trộn đều cơm kim chi lên rồi xúc một thìa to, ăn ngon lành. Tôi luyên thuyên với anh về món tukbooki, cái này là bánh gạo, cái này là nấm, cà rốt, hành tây, rồi cách nấu món này thế nào.

- Anh sắp đi Mỹ đấy!

- Thật á??? Bao giờ anh đi?? Nhớ mua quà cho em nhé, cái gì đó có hình cờ Mỹ í ^^ Tôi vừa nói, miệng vừa nhai kimbap nhồm nhoàm.

- Tuần sau anh đi. Anh sẽ định cư bên ấy nên chắc còn lâu lắm mới về Việt Nam.

Tôi bất ngờ dừng việc gắp tukbooki và dừng hẳn việc đang nhai. Đột ngột như bị đóng băng, tôi nhìn anh, không nói gì. Thế giới trong tôi trở nên tối sầm. Trên đầu tôi khoảng không dường như tan vỡ. Tôi cũng không hiểu sao lúc ấy mình có thể bình tĩnh mà tiếp tục ngồi ăn. Tôi không bù lu bù loa lên hỏi anh “Có thật là anh sẽ đi và không về không? Hay là anh nói dối em thế?”, tôi cũng không trẻ con mà khóc lóc mè nheo anh “Anh đừng đi mà, anh đi rồi thì ai dẫn em đi ăn? Ai trả lương hàng tháng cho em? Ai sẽ cùng em thực hiện ước mơ, xây nhà trên đỉnh núi và nuôi bò sữa”. Tôi đã không nói gì, anh cũng bối rối không biết phải làm sao. Lần đầu tiên trong suốt 2 năm qua, tôi và anh ngồi với nhau trong sự im lặng như thế. Anh bảo đưa tôi về, nhưng tôi lúc này, tôi chỉ muốn đi một mình, nên đã tự bắt xe bus về.

Từ lúc nghe anh nói sẽ đi Mỹ, trong đầu tôi cứ ong ong, chẳng nghĩ được gì. Tôi nằm bẹp ở nhà, không đến văn phòng suốt những ngày sau đó. Anh có gọi điện đôi lần nhưng tôi không nghe máy. Tôi không biết cảm giác này là gì, khi một người mà mình rất rất yêu quý sẽ đi đến một nơi cách xa tôi nửa vòng

trái đất và không biết có ngày gặp lại. Cứ nghĩ đến việc không được nhìn thấy anh, không được đến văn phòng mỗi sáng pha café cho anh, nghĩ đến việc anh sẽ không xuất hiện đều đặn trong cuộc sống hàng ngày của tôi nữa, trái tim tôi lại trùng xuống. Tôi chắc là sẽ buồn lắm. Còn buồn hơn cả vụ thất tình hồi cấp 3, khi biết cậu bạn bóng rổ lớp kế bên bỗng dưng có người yêu ấy chứ T.T

Tại sân bay

- Em thích anh nhiều lắm. - Tôi cúi gằm mặt, lý nhí thốt ra câu ấy, suýt thì bật khóc.

- Em bảo cái gì cơ???

- Em bảo là em thích anh nhiều lắm. - Tôi nói lớn, nước mắt tèm nhèm.

- Anh biết mà - Anh cười dịu dàng - Anh vui lắm khi biết có người luôn ở bên ủng hộ và yêu quý anh nhiều thế này. Anh xoa xoa đầu tôi.

- Thôi, nín đi nào, đừng khóc nữa, không người ta lại tưởng anh làm gì em.

Nếu nhớ anh quá, em có thể gọi điện hay chat với anh mà ^^

- Em làm gì có tiền mà gọi sang Mỹ chứ, cũng không có thời gian mà chat với anh đâu.

Rồi nước mắt cứ thế tự nhiên chảy ra, không sao dừng lại được

- Anh à, em thích anh không phải vì anh đẹp trai hay vì anh là luật sư đâu. Mà bởi vì anh rất tốt với em, lại còn chiều em nữa, em thích ăn gì anh cũng mua cho em. Với lại em chưa thấy ai muốn có một ngôi nhà trên đỉnh núi và một trang trại thật rộng để nuôi bò sữa giống em thế. Em chỉ muốn lấy anh thôi. Bây giờ anh đi Mỹ rồi, em phải làm sao đây???

Tôi cứ tuôn một tràng như thế, vừa nói vừa sụt sịt, còn anh cố nhin cười, nghe tôi nói.

- Anh sang bên đấy, kiếm thật nhiều tiền rồi sẽ mua trang trại mà ^^

- Thật ạ? - Tôi quệt nước mắt.

Anh cốc đầu tôi một cái rồi bảo

- Em 20 tuổi hay 10 tuổi đấy? Cứ như trẻ con thế này, bao giờ mới lớn lên đây? ... Mà này, em thích anh nhiều thế cơ à?

- Vâng ạ. - Tôi gật gật đầu rồi đưa anh cuốn sổ được bọc cẩn thận.

- Anh hãy giữ gìn nó và nhớ đến em nhé.

Rồi anh bất ngờ dang tay ôm tôi thật chặt “Ở nhà học hành cho cẩn thận, giữ gìn sức khoẻ và tự chăm sóc cho mình nhé.”

Rồi anh hắng giọng, giả vờ nghiêm túc

- Nếu cô ngoan, khi nào về nước tôi sẽ xem xét việc có nên gặp cô hay không.

Thế rồi tôi òa lên khóc như đứa dở hơi, mếu máo nói với anh trước khi anh đi “Anh đừng lấy vợ sớm nháaaaaaaaa” Anh bật cười rồi vẫy vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Trên máy bay, người ta thấy một chàng trai vừa đọc cuốn sổ màu hồng hồng, vừa cười tủm tỉm. Rồi chàng trai nghĩ: “2 tuần nữa đi công tác về, con bé mà hỏi sao anh lại về thì mình biết nói sao nhỉ? Hay là cứ bảo là, anh chỉ kiếm đủ tiền mua trang trại ở Việt Nam thôi” :D :D :D